

MIJN HOND IS BETER DAN EEN MENSCH

DOOR JOHANNA BREEVOORT

„JUFFROUW, je moet je hondje wegdoen!" Boer Rechtman zei het een beetje kort tot de juffrouw, die hij een kamer van zijn ruime boerderij had verhuurd. Zij was een weduwe, die 't schraal had en slechts een kleine huur kon betalen. Louter uit medelijden stond hij het vrouwtje een vertrek af, en dank wilde hij er niet voor oogsten.

Maar dat schepsel mocht het leven van mensch noch dier in gevaar brengen door dat leelijke chagrijnige dier! De oogen van dat murmel glinsterden als glas; nu en dan stond het schuim rond zijn bek met de dreigende tanden.

't Was in de hondsdagen, een broeierige vochtige hitte maakte ieder mensch loom en landerig en de dieren ongedurig; de boer had zijn eigen hofhond ook al aan den ketting gelegd, je moest oppassen in dezen tijd.

„Zóó? mijn hond is beter dan een mensch", antwoordde de juffrouw boos, en zij nam het grijnzende monstertje op van den grond en koesterde het in haar armen. Stumper, hij lustte haast geen eten.

„t Kon je nog wel eens berouwen, juffrouw!"

De boer draaide zich netelig om en ging op kousenvoeten de keuken binnen, waar de koffie geurde. Het dienstvolk slurpte hun koffie reeds. Ontevreden zette de boer zich naast zijn vrouw.

„Er komen ongelukken van dien hond", zei hij, nog voor hij zijn kom opnam.

De knechts lachten. „Je hebt nooit zoiets bijgewoond", vertelde het melkmeisje. „Ze gaat met dien hond naar bed en ze staat er mee op. Hij krijgt geklutste eitjes en gesmeerde boterhammen."

„Och, 't beestje is voor haar net zoo goed als een kind", oordeelde de boerin goedig. „ze heeft zooveel aanspraak aan dat diertje."

„Er gebeuren ongelukken mee", hield de boer vol, weer vlug opstaande. De korenbouw moest klaar vandaag; vanmiddag zou de laatste wagen, met den schoof recht op en in 't midden, binnenrijden.

In 't voorbijgaan stond hij nog even stil voor het raam van zijn huurster.

„Je houdt je hond in ieder geval binnen, hoor", gebod hij, „en anders schiet ik hem dood, ik heb je nu dikwijls genoeg gewaarshuwd."

„Mijn hond is beter dan een mensch!" De juffrouw zei 't nijdig en sarrend lachend.

Bovenmate ontstend keek zij over het ruime erf, waarop de bolderende wagens weer in beweging kwamen. Zoo'n rijke boer, die kon makkelijk praten, die bezat zóóveel, en zij alleen maar haar hondje. Zoo waren nu die fijnen, ze gunden je niets. En dan hadden ze het maar over je ziel, die gered moest worden en over de eeuwigheid. En over

de bereidwilligheid van den Heere Jezus om in je hart te komen wonen. De boerin kon zoo heel ernstig spreken over je ziel en soms kon ze de tranen niet houden.

De juffrouw dronk meestal gratis thee en koffie in de boerenkeuken, ze at ook dikwijls mee wanneer zij in drukke tijden een handje uitstak bij het werk. Maar in de laatste weken kwam er verwijdering door haar lieve hondje. De boer eischte, dat zij hem wegdeed en losloopen mocht die lieve schat niet, in geen geval.

Vol groote verteederung nam de juffrouw het hondje van den vloer: „Ach, me lieve honneponnetje, m'n lekkere kleine dikkertje", fleemde zij, temet streelend over den ruigen kop.

Een ingehouden gegrom antwoordde. „Och me liefje, ben je uit je humeur omdat je niet over het erf hollen kan? Och m'n schatteboutje."

Weer 'n dof gegrom, het murmel liet zijn scherpe, venijnige tandjes zien en worstelde zich los uit haar armen, kroop toen in een hoek; zijn oogen flikkerden.

„Alles de schuld van den boer", meende de juffrouw verontwaardigd: „Je bent niet gewoon den heelen dag in huis te zitten, liefje."

Voor het wijdopen raam ging zij zitten naaien. Foei, er woei geen briesje, 't leek of er vaar uit de lucht viel, je kon nog beter je raam dichthouden.

Puffend en gloeierig over heel haar lijf, liep zij weer naar haar hondje om hem op schoot te nemen.

't Dier wilde niet vastgehouden worden, schoot onder de tafel, met hangenden kop.

Gedrukt bleef de vrouw nu stil zitten, te warm en te loom om iets te gaan doen.

„Mijn hond is beter dan een mensch", had zij zooveen geantwoord. De lui op de boerderij kenden dat gezegde allang. Verleden week zei de boerin nog heel lief: „Daarin heb je toch abuis, juffrouw, want een hond heeft geen ziel te verliezen en een mensch wel!"

Altijd dat gezeur over je ziel! Zij had geen behoefte aan God of godsdienst. Zij leefde gelukkig en stil met haar hondje. 't Was hun-lui schuld dat 't beest ongedurig was, nu het niet losloopen mocht. „Mijn hond is beter dan een mensch! Je ondervond niets dan liefde van zoo'n dier. Hij beleedigde je nooit en at gezellig van je eigen bord." Even roerde zij. Een hond heeft geen ziel te verliezen, zij wel! Als 't eens wáár was. Pas zei de boerin, nadat ze kortaf geantwoord had „ik geloof niet aan dat gezeur": „Och, juffrouw, u doet zoo onverstandig. Want wanneer er werkelijk geen God zou zijn, dan kon ik er nooit minder mee worden, want dood is dood dan. En ik heb nu vrede en geluk in God. Maar wanneer

u je vergist dan staat de eeuwigheid voor je en het is te laat."

De eeuwigheid! De juffrouw huiverde even, ondanks de hitte. Diep in haar hart voelde zij zich niet bereid om voor God te verschijnen. Want er bestond wel een God, zij voelde het diep in haar hart.

Kom, ze moest nu toch maar even naar de boerin gaan, om een kopje koffie te halen. 't Was toch een onvriendelijk antwoord geweest: „Mijn hond is beter dan een mensch".

„Blijf jij maar hier m'n liefje, m'n kleutertje, m'n honneponnetje". Vlug liep zij naar de deur en naar buiten. 't Honneponnetje sprong grimmig op en kefte nijdig voor het nu gesloten raam, zijn bek schuimde.

In de keuken praatte de weduwe nog even gemoedelijk met de boerin: „Ja, zoo'n hondje, 't was je liefste bezit".

De andere knikte. „Och ja, je hecht wel aan zoo'n dier. Maar je weet, mijn man is toch ook een dierenvriend, en als dat beest nu gevaar oplevert. Denk eens aan als hij je beet! Dan stierf je een verschrikkelijken dood Daarna de eeuwigheid."

Vol gedachten keerde de weduwe terug tot haar woning: De eeuwigheid!

Het vreeselijke gebeurde op 't zelfde oogenblik, dat zij haar kamertje betrad. De hond vloog de vrouw naar de keel, beet en beet, en toen zij hem van zich afslingerde, zette hij de scherpe tandjes in haar voet.

Op haar hulgeschrei holde ieder op het erf verschrikt toe. De boer nam zijn geweer, goede schutter als hij was, raakte hij het woedend bijtende dier: de kamer stond vol kruiddamp en de vrouw sloeg machteloos tegen den grond.

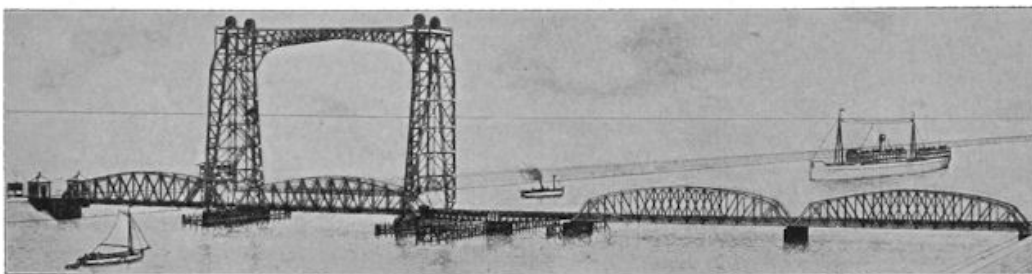
De bijtendjes betekenden in het eerst niet veel, maar na een dag of acht begonnen zij rood te worden en te etteren. De boer zag dit alles ongerust aan. Van een dokter wilde zijn buurvrouw niet weten. Van inspuiting tegen hondsdolheid wist men niet in het midden der vorige eeuw, wat kon men beter doen dan de wondjes uitwasschen met koud water en azijn?

Nog binnen de tweede week vertoonden zich alle teekenen van hondsdolheid bij den gebetene. Haar lijden was vreeselijk. Zij lag vastgebonden op haar ledikant, het schuim stond op haar mond, en kleverig zweet bedekte haar lichaam. Wanneer zij niet bewusteloos was, trachtte zij zich los te rukken in haar ijhoofdige razernij. Eén zin kwam slechts tusschen de saamgeschroefde tanden vandaan: „Mijn hond is beter dan een mensch!"

Binnen veertien dagen stierf zij.

„Och, wie weet is de Heere haar nog ter elfder ure genadig geweest", hoopte de boerin. „Een mensch heeft een ziel te verliezen, een hond niet."

De herinnering aan den dollen hond leefde voort in de familie. Ik geef u hier het verhaal, zooals ik het als jong meisje reeds hoorde.

De brug over de Oude Maas bij Barendrecht zal worden veranderd in verband met de verbetering van den waterweg van Dordrecht naar zee. De vaste brug, welke ligt aan de Noordzijde van de draai-brug, zal thans weggenomen en vervangen worden door een hefbrug, welke de langste brug van Europa wordt. Deze schetsteekening is het ontwerp van Ir. W. de Klerk te Den Haag. De onderbouw is op het oogenblik in uitvoering.